

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομος ό χρόνος είναι
Κι' έδρα πάλιν αϊ 'Αθηναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό Ρωμός την έβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχωμε,
και' στών 'Αθηνών την πόλιν — και' εις την άλλοδαπήν,
και' εις την 'Ελλάδα όλην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και' μόνο.

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και' 'στο γέρι.
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — ξγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρὰ δέν δίδει — θά τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και' συνδρομαί — απ' ευθείας πρὸς έμέ,
Για τή σάρα και' τή μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Μηνός Μαρτίου τριακοστή,
πῶν κι' οί πατέρες οί σεβαστοί.

Ποῦντος τρακόσα τριάντα ξην,
μέ τους Βουλγάρους κᾶτι θά τρέξη.

Ό Κζύνσκης ό πολὺς, κι' ό μάγος Φασουλῆς.

Φ. Σε βεβαιῶ, ύπνωτιστά, τόν κόπον σου πῶς χάνεις...
ένω δέν ύπνωτίζομαι με' όσα κι' αν μου κάνης.
Λόγω τιμῆς δέν εἰμπορεῖς με' όλα σου τὰ δῶρα,
νά μ' ύπνωτίσης πῶς πολύ αφ' όσον εἶμαι τώρα.
Έγω, αν φαίνωμ' έξυπνος, άλλ' εἶμαι ύπνοδάτης,
και' μή με τὰς μαγείας σου τόν ύπνον μου ταρατῆς.
Αλλά κι' οί πατριῶται μου οί Μαραθωνομάχοι,
όπου συχνὰ προσβάλλονται από βαρὺ συνάχι,
κι' αὐτοί ακόμη, Κζύνσκη μου, κοιμοῦνται σάν κι' έμένα,
κι' αὐτοὶ φαίνονται πῶς περπατοῦν με' μάτια γουρλωμένα.
"Ο, κι' αν βλέπης 'στών Ρωμηῶν τήν κλασικήν πα-
[τρίδα]

εἶν' ένας ύπνος μοναχὰ με' μάτια σάν γαρίδα,
κι' ἐκεῖ από τ' 'Ανάκτορα τῆς έστεμμένης κάρας
μέχρις έμοῦ τοῦ Φασουλῆ, ανθρώπου τῆς δεκάρας,
όλοι κοιμοῦνται, Δόκτωρ μου, έν έγρηγόρσει πλήρει
κι' εις έκτασιν εύρίσκονται θρησκομανοὺς Φακίρη,
και' τότε μόνον έξυπνοῦν εκ τοῦ ληθάργου τούτου
όπου γίνονται μέτοχοι τοῦ δημοσίου πλούτου
και' τρέχουν 'στον Καλογερῆ νά πάρουν τόν λουφέ...
Αἱ δ' αὐτὰ παρατηρεῖς, ύπνωτιστά σοφέ,
πῶς δέν περνᾷ ύπνωτισμός εις τους ύπνωτισμένους
και' όλους τους άγῶνας σου τους θεωρῶ χαμένους,

αν θέλῃς δέ τόν Φασουλῆν ν' ακούσης για' καλό σου,
αμέσως φύγε απ' ἐδῶ, πρὶν 'βρῆς τόν διάβολό σου
από τόν Σίμο τόν γιατρό, τόν και' 'Αποστολίδη,
ποῦ κόβει ράβ' ή γλώσσα του και' τρέχει σάν ψαλλίδι,
και' σουψαλε τόν άμπακο με' γέλοια και' με' χάχανα,
και' συ τόν εφοβέρισες με' όλα τὰ σωστά σου
πῶς θά τοῦ κόψης τάχατε τὰ πράσσα και' τὰ λάχανα
και' τόνομά του έβαλες εις τὰ προγράμματά σου.
Πήγαινε, Δόκτωρ, 'στο καλό, κι' ἐδῶ δέν εκτιμᾶσαι...
ἐδῶ μονάχα νά μᾶς 'δῇς ευθύς άποκοιμᾶσαι.
Μ' όσα κι' αν κάμης κι' αν μοῦ 'πῆς ἐγὼ δέν θά
[σαστίσω,
κι' αν θέλῃς ἔλα κάθισε κι' ἐγὼ νά σ' ύπνωτίσω.

(Ό Δόκτωρ Κζύνσκης καθεται κι' ό Φασουλῆς διαβάζει
και' όλα τὰ τελώνια τῶν μάγων κατεβάζει,
αλλά ό Κζύνσκης με' αὐτὰ πῶς δέν ύπνωτίζεται,
θυμόνει δέ ό Φασουλῆς και' χάσκει και' σκοτίζεται,
και' τρέχει πρὸς τοῦ οἴκου του τὸ μέγ' άποδευτήριον
κι' αρπάζει ως φρενόληπτος τὸ Κατηγόρητήριον.)

Φ. 'Αν εἰμπορέσης, Δόκτωρ μου, μήν κοιμηθῇς και' τώρα...
καλὰ ταῦτιά σου τέντωσε γιατί θά πάρω φόρα.

(Τὸ Κατηγορητήριον διαβάζει ἐν σπουδῇ, μὰ μῶλις εἰς τὴν ἄμαξαν τοῦ Καζιτόρη φθάνει ὁ Δόκτωρ ὑπνωτίζεται ὡσάν μωρὸ παιδί καὶ κύπτει ὑπὸ τὰ θελήματα τοῦ πρώτου μπεγλιδάνη.)

Φ.-'Α! Δόκτωρ, δὲν εἰμ' ὁρῶντες ἐν ἀνέξῃ καὶ εἰς τοῦτο... τὸ Κατηγορητήριον κοιμίζεται ὑπὸ μενούτο. Μὰ τώρα ποῦ σ' ἐκοίμισα καὶ ὅ,τι θέλω κάνεις, σὲ διατάσσω παρευθὺς νὰ γίνῃς Δελιγιάνης.

ΚΖ.-'Αφοῦ τὸ θέλεις ἔγινε...

Φ.- Τί βλέπεις;

ΚΖ.- Τὸ Κορδόνι μου φαίνεται πῶς κατ' αὐτὰς σπουδαίως τὰ κορδόνει, κ' ἀδυνατῶ ἐξηγήσιν νὰ εὕρω εἰς τὸν γρίφον πῶς τῶν ἐπτὰ καὶ εἴκοσι δὲν ἔλαβον τὴν ψῆφον ὑπόταν ἐψηφίζετο κρυφὰ ὑπὸ Βουλευτήριον τοῦ γαύρου Καλαβρυτινοῦ τὸ Κατηγορητήριον. Φ.-Μὰ δὲν μοῦ λές πῶς τόκαμαν αὐτὸ τὸ καμπαέτι; ΚΖ.-'Εγὼ τοὺς Κορδονάτους μου τοὺς ἰχόρτασα

[ρουσφέτι, καὶ ἔλαις τῆς γουστερίτσας μου καὶ ἔλα τὰ κανάρια τὰ ἔθρεψα ὡς ἔπρεπε καὶ τόκαμα κανάρια, καὶ ἀπορῶ πῶς τόπαθαν οἱ πρώτοι τῶν πιστῶν μου, τὰ σπλάγγνα ἐκ τῶν σπλάγγνων μου κ' ὅστω ἐκ τῶν ὁστών μου,

καὶ μοναχὸν μὲ ἄφησαν ὑπὸ κρίσιμον στιγμὴν, ποῦ θὰ ἐσθίονα κ' ἐγὼ βαρεῖαν τὴν πυγμὴν. Θεέ μου, πῶς τὴν ἔπαθα, κ' ἡ νίκη πῶς ἐχάθη!... ποῦ εἶναι οἱ Παλάσκηδες, οἱ Τάκηδες κ' Ἀγάθοι; ἔτσι λοιπὸν θὰ ξεχασθῶν ἐκεῖνα τὰ ἐγκλήματα, τοῦ Καζιτόρη ἡ ἄμαξα, τὰ πεταμένα χρήματα, παράνομοι προπληρωμαὶ, τὰ δειπνα καὶ οἱ πότοι, τὸ ἄχυρο γιὰ τῶλογο, τὰ σπήτια τοῦ Κομπότη, τοῦ πλούτου διασπάσεις ἐγκληματικωτάτη, ὁ Κολοσούκας, ὁ Καμπᾶς, τῶν παπουτσιῶν οἱ πάτοι, κ' αὐτὸς ὁ Λεμπασόπουλος μετὰ τοῦ Παπαρῶδη, καὶ τόσα κακουργήματα μεγάλα καὶ φρικώδη; Ἔτσι λοιπὸν θὰ ξεχασθῇ τὸ Κατηγορητήριον, τὸ μόνον μου κατόρθωμα τὸ μέγα καὶ σωτήριον, ποῦ μέσ' ἀπὸ βλαχόκαλτσας ἐβγήκε καὶ τοῦζλούκια καὶ στὸν Τρικούπην ἔστηνε κρεμάλαις καὶ παλούκια; Ἔτσι λοιπὸν θ' ἀφήσωμεν ἐλεύθερον τὸ τέρας καὶ δὲν θὰ τὸ περάσωμεν ἐν στόματι μαχαίρας; Ἄ! ὄχι, ὄχι!... γρήγορα, βλαστὲ τῶν Καλαβρυτῶν, νὰ κάμῃς κ' ἄλλο δεῦτερον, νὰ κάμῃς κ' ἄλλο τρίτον. Ἰδοὺ τον!... φθάνει, ἔρχεται μετὰ βοῆς μεγάλης, κατηγορίας φοβεράς βαστάζων ὑπὸ μάλῃς... φορεῖ τὴν ρεδιγκότα του, κορδόνει τὴν κοιλίαν του, καὶ ἀπὸ λάδι μπόλικο γβαλίζουν τὰ μαλλιά του. Βρυχᾶται κ' ἐλοφύρεται μὲ τρίχας ὀρθωμένας... αἷμα διψᾷ ὡς δῆμιος καὶ κεφαλάς κομμένας. Μακράν μου, εἴκοσι ἐπτὰ, τοῦ κόμματος πληγαί, μακράν καὶ σὺ, Ζυγομαλά, καὶ σὺ, Λεβίδη Βροῦτε, κ' ἂν ἔλοι σὰς ἀφήσετε ὑπὸ κράτα τὸν Γεγέ,

ἢ ἀλλ' ὅμως καὶ μονάχος τοῦ ὁ Θεοδώρης ἀνδρῶν καὶ μόνος μὲ τὸν Κάτωνα τὸν Καλαβρυτινὸν στιβάδας θὰ ὑψώσωμεν μὲ Κατηγορητήριον, τὸ αἷμα νὰ ροφήσωμεν ἀνθρώπων σκοτεινῶν καὶ ὄλους νὰ σὰς κλείσωμεν εἰς μαῦρα δεσμοῦν. Ἄλλ' ὅμως ποῖος πάταγος καὶ γόδοπος ἀπεικται ἀκούω ἐπανάστασιν φρικτὴν τῆς Βουλγαρίας, καὶ παρ' ἐλπίδα πυρετὸς μὲ πιάνει τεταρτάτος, καὶ τὸν Τρικούπην λησμονῶ καὶ τὰς κατηγορίας. Φ.-'Αν κάμουν ἐπανάστασιν οἱ Βούλγαροι καὶ πῶς σὺ, ποῦ βρυχᾶσαι ἄγριος καὶ εἰς πολέμους χαίρεις, θ' ἀναμιχθῇς ὡς ἄλλοτε καὶ εἰς τὴν νεῖαν πύλην, ἢ Στρατηλάτης ὅπως πρὶν θὰ γίνῃς Κοφοχέρης; ΚΖ.-Κ' ἂν φθάσουν ὑπὸν Κολοκυθοῦ τὰ σπλάγγνα [Βουλγαρίας]

δὲν θὰ καλέσω ἐν σπουδῇ οὐτ' ἓνα κἂν φαντασθῶ, κ' ἂν μέσα εἰς τὸ κόκκαλο μου βάλουν τὸ μαχαίρι ζητήσουν δὲ κ' οἱ Ἕλληνες νὰ κόψω τῶν γυναικῶν τὸν Παπαγιαννακόπουλον θὰ φέρω ἄρον ἄρον κ' ἐν Κατηγορητήριον νὰ κάμῃ τῶν Βουλγάρων.

(Ὁ ΚΖύνσκης δαιμονίζεται καὶ ἄνω κάτω τρέχει καὶ τὸν κρατεῖ ὁ Φασουλῆς καὶ κρατημὸ δὲν ἔχει.)

ΚΖ.-Θεέ μου πῶς τὴν ἔπαθα!... Θεέ μου, τίναι τὰ τὸ Κατηγορητήριον τὸ δέχεται ἡ Βούτα, καὶ πόλεμοι τριγύρω μου ἀνάπτουν λυσσαλεῖς κ' αἰσθάνομαι ὑπὸ σῶμα μου τοῦ πυρετοῦ τὸ πῶς κ' ἐν μέσῳ τῶν συμφορῶν κ' ὁ Καραπάνος πῶς τὴν Ναξίαν σμύριδα δὲν ἵπηρε ὁ Δαμίγης.

(Ὁ ΚΖύνσκης δαιμονίζεται ἀκόμη πλεονεχὲς καὶ ρίχνεται ἀκράτητος κατὰ τοῦ Φασουλῆ.)

ΚΖ.-Ναί, ὁ Τρικούπης εἶσαι σὺ καὶ δὲν θὰ μὲν [γλυτῶς]

σὺ τῶν κακῶν ὁ αἴτιος καὶ δυστυχίας τῆς.

Φ.-'Εγὼ δὲν εἶμαι τίποτα, παρ' ἓνας μπεγλιδάνης.

ΚΖ.-'Ελα νὰ πῇ τὸ αἷμα σου ὁ ΚΖύνσκης Δελιγιάνης.

Φ.-Βοὲ ἄντε ξεφορτώσου με...

ΚΖ.- Θὰ πᾶς εἰς τὴν Εὐρώπην.

ἄλλ' ἡ μεγάλη μου σκιά θ' ἀκολουθῇ κατόπιν.

κ' ὅσα κακὰ τὸ στόμα σου γιὰ 'μὲ θὰ τσαμπουνῇ.

τὸ φάντασμά μου παρευθὺς θὰ τὰ ἐκμηδενίσῃ.

Φ.-'Εγὼ σοῦ εἶπα, Δόκτωρ μου, ἀλλοῦ νὰ παύσῃς.

γιατὶ μ' ἐμᾶς ποῦ ἐμπλέξες κακὰ θὰ τὰ ξεμπλέξῃς.

ΚΖ.-'Ὡ λύσσα!... ὦ ἐκδίκησις... μ' ἀνάβουν τὰ καντάρια.

οἱ οὐρανοὶ τριγύρω μου γυρίζουν σάν σφοντύλια.

ἐλύθη τὸ Κορδόνι μου, ἐσχίσθη κ' ἡ παντίερα μου.

καὶ τρέχω εἰς τὴν Κηφισσιὰ νὰ πάρω τὸν ἄερα μου.

(Ὁ ΚΖύνσκης τρέχει ἑξαλλος κ' ἀνάβει καὶ πᾶν.)

νομίζει δὲ πῶς ἔρχονται οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Μῆδαι.

ἀλλὰ ὁ μάγος Φασουλῆς γερὰ τὸν μπαγαλάρνει.

κ' αὐτὸς ἀμέσως ἐξυπνᾷ ὡς ποῦ νὰ πῇς κρεμμύδι.

Ὁ Θεοδώρης ὅστις Κηφισσιὰ γιὰ ἄλλο φρέσκο καὶ δροσιὰ.

Φασουλῆς καὶ Πετριλέτος ὁ καθένας νέτος ὁκέτος.

II.-Λοιπόν; Φ.- Λοιπὸν οἱ Βουλευταὶ μᾶς τόκοψαν κουμποῦρι καὶ πᾶν νὰ φῶν ὅτ' ὁ τὸν τοῦ Πάσχα τὸ κουλοῦρι. Μὰς ἐφυγαν, βρε Πετριλέτ, μὲ χαίρουσαν καρδίαν, καὶ ἔφησαν ὅτ' ἔδρας τῶν τοσαύτην εὐωδία, κ' ὡς μόνον ἀνακούφισιν εἰς κάθε μᾶς μαρτύριον ἐκεῖνο τὸ ἀθάνατον τὸ Κατηγορητήριον. Φύλουν, καυμένε Πετριλέτ, καὶ πᾶνε ὅτ' ἡ πατρίδα, καὶ τόσα πλέον θὰ γενῇ τὸ μάτι σου γαρίδα ὡς ποῦ νὰ ἴδῃς τὸν Κωνσταντᾶ, τὸν Τάκη, καὶ λοιποὺς, ποῦ εἶχαν τόσα σχέδια μεγάλα καὶ σκοποὺς. Κι ἔπειτα, καυμένε Πετριλέτ, μὲ πόνον καὶ μὲ πάθος... Μὰς ἐφυγε ὁ Πετριλέτ, Ζαρίμπας καὶ Ἀγάθος, μὰ κ' ὁ Παλάσκας ἐφυγε ὁ καὶ φουστανελάς,

ποῦ σάν κ' αὐτὸν βλαχόκαλτσα δὲν εἶδεν ἡ Ἑλλάς, ὁ Πέρσης, Ἀμπερόπουλος, καὶ Χατζηνικολῆς, καὶ πάντες οἱ ἐπίλοιποι σωτήρες τῆς Βουλῆς, οἱ μὴ μοῦ ἔπαιον δηλαδὴ κ' οἱ μωσχωνοθεσμένοι. ποῦ τὸ νομὸν τῶν πάντοτε ἀθάνατον θὰ μένῃ ὑπὸ Κατηγορητήριον τοῦ λαοῦ Ἀστυνόμου καὶ πρὸ αὐτῶν θὰ κἀπτόμεν οἱ πάντες μετὰ τοῦμοῦ. Ναί, ἀδελφε μου Πετριλέτ, καὶ εἴλε μπεγλιδάνη, κάφε γι' αὐτοὺς θυμιάμα καὶ μπόλικο λιθάνι, καὶ τὸ νομὸν τῶν τῶν σπῆτων μὴν παύσῃ νὰ προσφέρῃ καὶ τρέξε γράψε το ἐκεῖ, ποῦ ξέρω καὶ ποῦ ξέρεις. Μὰς ἔφησαν, βρε Πετριλέτ, καὶ μένομεν ὅτ' ἔλα. καὶ τῶς ἂν νὰ τρέχωμεν ἕλληες ὑπὸ θεορεῖα με τόσους ἄλλους τῆς Βουλῆς περιφανεῖς θαυμάζες,

θὰ τρέχωμεν εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ εἰς θάλλοντας λειμῶνας,
 ὅτ' Ἀλίσσα, ὅτ' ἡ Κολοκυθὸς, καὶ πέρα ὅτ' οὗτοι Ποδάρους,
 καὶ ἀντὶ ρητόρων Βουλευτῶν θ' ἀκούωμεν γαιδάρους,
 ἐκεῖ δ' ἐξαπλονόμενοι, συνάδελφε κασσίδη,
 ἀπάνω ὅτ' ἡ Ἀνοίξεως τὸ δροσερὸ γρασίδι,
 θὰ στεφανώνωμεν μ' αὐτὸ μονάχοι μας καὶ ἐρήμην
 τῶν εἰκοσι πατέρων μας τὴν δοξασμένην μνήμην,
 καὶ ἐγκώμια θὰ ψάλλωμεν μετὰ τὰς πνεύσας αὔρας...

Π. — Ἀλήθεια πῆγες Φασουλῆ, ὅτ' ἡ ἐορτὴν τῆς Λαύρας;

Φ. — Ἑλλην καὶ ἐγὼ, βρὲ ἀδελφε, καὶ λέγομαι καὶ εἰμι
 καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν Ρωμηῶν ἐχόρτασα ψωμί,
 καὶ ὡς τοιοῦτος χρεωστὴς καὶ μόνος καὶ με πάντας
 νὰ στεφανώνω τῶν σεπτῶν προγόνων ἀδριάντας,
 καὶ διὰ στίγων μερικῶν δεκαπεντασυλλάβων
 ν' ἀναρριπίζω ποῦ καὶ ποῦ τὸ αἶσθημα τῶν σκλάβων.

Λοιπὸν καὶ ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, ἐπῆρα τὰ βουνὰ
 καὶ τάφους ἐστεφάνωσα καὶ ἀγάλματα κλεινὰ,
 καὶ ἄνω κάτω ἔφερα τὸ κάθε Κοιμητήριον
 καὶ τοὺς ἐκαλανάρχησα τὸ Κατηγορητήριον.

Π. — Καὶ ἐκεῖνοι πῶς σοὶ φέρθηκαν;

Φ. — Ὡς πάντοτε καὶ τώρα....

ὁ Πατριάρχης μοῦδωσε μὴ δυνατὴ σπαλιόρα
 καὶ μετὰ τὴν πατερίτσα τοῦ μ' ἐλύσσαζε ὅτ' ἔξωλο,
 ποῦ μ' ἔκανε καὶ ἐγύριζα σὰν τῆλογο ὅτ' ἡ μύλο.
 Ὁ Χιώτης δὲ ὁ Κοραῆς, τὸ δυνατὸ κεφάλι,
 ἐσήκωσε τὴν πένα τοῦ τὰ μάτια νὰ μοῦ βγάλῃ,
 καὶ ἂν δὲν τοῦ ἔξευγα κρυφά, τί μοῦμελλε νὰ πάθω...

δὲν θάχα μάτια σήμερα νὰ βλέπω τὸν Ἀγάθο.

Ὁ Ρήγας δὲ μ' ἐκύτταζε μ' εὐμένειαν μεγάλην,
 τὴν δὲ φιλοπατρίαν μου ἀντήμειψε καὶ πάλιν
 μετὰ τὰ συνήθη φάσκελα, καὶ μοῦπε μυστικὰ
 νὰ δώσω εἰς τοὺς εἰκοσι καὶ ἑκ τούτων μερικὰ.
 Ὁ δὲ Καραϊσκάκης μας ἐν ὅλῃ τῇ σπουδῇ τοῦ
 μοῦ εἶπε γιὰ τὰ χρήματα, ποῦ πῆρε τὸ παιδί τοῦ,
 καὶ τὰ ὅποια, Περικλῆ, καθὼς ὁ κόσμος ξέρει,
 τὸ Κατηγορητήριον ἐκεῖνο τ' ἀναφέρει,
 καὶ ἀφοῦ μοῦ εἶπε κάμποσα καὶ γιὰ τὸν Θεόδωρ
 μ' ἐκλώττησε ὅτ' ἄρα μὲ λάκτισμα βαρὺ,
 καὶ μοῦφερε τὴν πάλαν τοῦ νὰ δώσω διπλαριάς
 ὅτ' ὁ Παππαγιαννακόπουλον ἀπ' ὅλαις τῆς μεριάς.

Π. — Καὶ ὕστερα ;...

Φ. — Τὸ σοβαρὸν καθήκον ἐκτελέσας,
 ἄερα δὲ καθουρδιστὸν ὡς πάντοτε ἄλσας,
 ἐπῆγα ὅτ' ἡ ὁδὸν Ἑρμοῦ νὰ δῶ καὶ τὴν παράτα
 καὶ ὑποκείμενα τρανά καὶ παχυμουλαράτα.
 Ἐκεῖ δὲ τόση στρατιὰ πεζὴ καὶ ἵππος ἦτον
 καὶ εἶδα τὸν Διάδοχον τῶν Πορφυρογεννητῶν
 σὰν Ἀη-Γεωργίου, Περικλῆ, μετὰ φλογισμένον μᾶτι
 καμαρωμένον νὰ σκιστῇ ὅτ' ἡ ἀστραπὴ τὸ ἄτι
 καὶ τὸ μέγαλον πρόσταγμα τῆς τελετῆς νὰ δίδῃ
 καὶ ἀπὸ τὸν φόβο τὸν πολὺ μ' ἐπῆγε ριπιτίδι.
 Πῶς ἔγινε ἀληθινὰ !... βαρβάτος καθβαλάρας,
 ποῦ μὴ φορὰ νὰ τὸν ἰδῇς δεκάξη τὸν κιχάλας,
 καὶ ἀγγελίαν σοβαρὰν ἀνέγνωσα ἐσχάτως
 πῶς τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς ἐτσάκωσε τρεχάτος,
 καὶ ἀφοῦ καὶ τοῦτο ἔγινε, δὲν πρέπει νὰ κοιμάσαι,

θαρρῶ πῶς θὰ προκόψωμε καὶ νὰ μοῦ τὸ θυμάσαι.

Π. — Μ' αὐτὰ ποῦ λέγεις, Φασουλῆ, σπουδάζεις ἢ γελᾷ;

Φ. — Ἐγὼ σπουδάζω, Περικλῆ, ἀλλ' εἶσαι μπουνταλῆς,
 Σὰν βλέπῃς τὸν Διάδοχον τοῦ θρόνου τῶν Ἑλλήνων
 νὰ τρέχῃ, νὰ γυμνάζεται, νὰ παίξῃ μανδολῖνον,
 καὶ νὰ τσακῶνῃ κάποτε καὶ οὐραὶς τῆς Ἀλεποῦς,
 θὰ πῇ πῶς ἔχει κατὰ νοῦν τοῦ ἔθνους τοὺς σκοποὺς.

Π. — Ἀς εἶναι, λέγε...

Φ. — Τί νὰ πῶ;

Π. — Τί ἔκαμες τὸ βράδυ;

Φ. — Κάθε καντύλι μου στυγνὸ ἐγέμισα με λάδι
 καὶ ἀναβάς, βρὲ Περικλῆ, ψηλά ὅτ' ὁ Βουλευτήριον
 μὴ τρακατροῦκα ἔκαμα τὸ Κατηγορητήριον,
 ἐν μέσῳ δὲ τῆς τελετῆς καὶ τῆς φωτοχυσίας
 ἐκάη ὡς θυμιάμα ἐσπερινῆς θυσίας.

Π. — Ὅρσε λοιπὸν ἀτράντακτο μπαγλάρωμα, χαμῆλη,
 γιὰτὶ δὲν τῆς ἐπάσχασης ἀπὸ τὸ Καρναβάλι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Βαλαδάνης ὁ γνωστὸς, ποῦ τὸν γνωρίζουν ὅλοι,
 ἐτέλεσε τοὺς γάμους τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει
 μετὰ τοῦ Γεράρδου τοῦ καλοῦ τὴν κόρην Πολυξένην,
 πολὺ ἀξιαγάπτην, κομψήν, χαριτωμένην.
 Ὁ δὲ Ρωμὴ ὁς ἐπεύχεται καὶ εἰς τούτους ἐκ καρδίας
 τὸν βίον τὸν εὐδαίμονα οἰκιακῆς εὐδίας.

Ἐκεῖνο τὸ κατάστημα Βασιλῆ τοῦ Κασδόνη,
 ὅπου ὅτ' ὁ σπῆτι βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
 εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβώνει
 καὶ μετὰ στολίδι χίλια δυὸ φεγγαβολεῖ γεμάτο.
 Θαῦμα ἰδέσθαι ἀληθῶς !... τί μαχαζὶ ποῦ εἶναι !...
 μικρὸ Παρίσι φαίνεται μετὰ τοῦτο αἰ Ἀθῆναι,
 καὶ ἂν γελασθῇς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περᾶς
 ἀμέσως μέσα θὰ βρεθῇς καὶ κατὶ θ' ἀγοράσης,
 καὶ ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασσιδάρης
 τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ πρᾶγμα δὲν θὰ πάρῃς.
 Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιὰτ' εἶναι κρίμα καὶ ἔδικον
 ἀπ' ἔξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάδικο.

Ὁ Γιάννης Ἀηδονόπουλος, ὁ ράπτης ὁ μέγας,
 ὅπου μ' αὐτὸν ὅτ' ἡ ραπτικήν δὲν παραβγαίνει ἄλλος,
 ποῦ καὶ ἑνὸς συγγράφους ἀκόμη τὸν συγκρίνει
 μετὰ τὸν Δυσσοτοῦ, τὸν φραγκορράπτην Γάλλον,
 καὶ ὡς ποῦ νὰ πῇς πᾶτες ἡμῶν σὲ βγάξῃ φιγουρίνι
 καὶ ἔτσι ὅτ' ὁ κόσμος φαίνεται μετὰ κέρδιον μέγαλον,
 αὐτὸς ὁ Ἀηδονόπουλος, ἡ δόξα τῶν ραπτῶν,
 πάσης στιλπνῆς κομψότητος καὶ χάριτος ὁπτιᾶ,
 ποῦ κάνει καὶ τὸν κολλητὸν τὰ μέγιστα λεπτὸν
 καὶ ἐνῷ τὸ ρούχο σου μετὰ σου λέγει καὶ ἀστειᾶ,
 νὰ κασμύρια ἔφερε καὶ πάλιν τοῦ συρροῦ,
 ποῦ ἄλλο εἶναι νὰ τὰ δῇς καὶ ἄλλο νὰ τὰ κοῦσῃς,
 καὶ εὐπρὸς ὅτ' ὁ Ἀηδονόπουλος, εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ,
 ὁ κάθε κομψοφύρετος ἀστὸς τῆς πρωτευούσης.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κἀνω — πῶς ὅτ' ὁ σπῆτι μὲν ἀνέβη,
 ὅτ' ἡ Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συγκρίνεται
 μετὰ ξεροδοχεῖο Εὐδῆ, — ὁδὸ ὅτ' ἡ λάδι τρεῖς ὅτ' ἔβη.

μετὰ Λημεῖον, μετὰ μὴ μάνδρα, — μετὰ μετὰ οἰκοδομή,
 καὶ μετὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦται ἄλλοτε μαμμή.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΡ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ.

ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο ΡΩΜΗΟΣ ΚΑΛΟΠΛΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ